

Постъпването ми въ българското опълчение.

Колкото и да бѣше занимателна работата на дюкяна и да отвлечаше вниманието ми, но все пакъ тя не ме задоволяваше. Като си лѣгахъ вечеръ и се съсрѣдоточавахъ въ себе си, менъ не ме напущаше мисльта и впечатленията за преживѣното. Напротивъ, като че ли до тогава бѣхъ претрѣпналъ, а сега вече захващаше да изпѣква съ цѣлия си ужасъ всичко преживѣно. Не можахъ да се примиря съ положението, че съмъ изгубилъ родителитѣ си, всичкитѣ си домашни, домъ, имотъ и пр. Мжчеше ме най-вече мисльта, че не се показахъ достоенъ синъ, а напуснахъ баща си за да спася своя животъ, когато трѣбваше да остана тамъ, за да имъ бжда полезенъ и да пазя живота имъ като пожертвувамъ моя, който тѣ ми сж дали. Разсждавайки така, всѣкой денъ у мене растѣше идеята, че първата моя длъжностъ въ живота е да отмъстя за родителитѣ си. Отъ друга страна, почти непрекъснатото движение на руски войски край дюкянтъ, сжщо и разположенитѣ на близо по квартири български опълченски дружини, усилваха у мене тоза настроение и ми напомняха, че азъ, повече отъ всѣкиго друго, съмъ длъженъ да взема участие и помогна за освобождението на българския народъ отъ турско робство и заедно съ това да отмъстя за убиването на домашнитѣ ми.

На 18. августъ 1877. г., въ петъкъ, рано сутринта се събудихъ отъ сънь, радостенъ. Отправихъ се при едного отъ господаритѣ си, у когото живѣяхъ тогава по редъ, и му заявихъ за решението си да се запиша войникъ въ българското опълчение. Следъ пладне отидохъ въ дружинната канцелария на 7. дружина гдето ме зачислиха редникъ доброволецъ въ 1. рота. Тогава бѣхъ на 18-годишна възраст.

Спомѣнахъ по-горе, че въ дентъ на боя при г. Ст.-Загора, малкия ми братъ Стефанъ не бѣше у дома, а при нѣкои негови другари, съ които бѣше избѣгаль. Азъ това не знаехъ и изобщо нищо не знаехъ за него. Единъ денъ въ Търново, за голѣма наша радостъ, ние се срѣзнахме. Той се настани за писаръ въ нѣкакъвъ „съветъ“ въ Търново, председателъ на когото бѣше стария Дръ Беронъ, въ кжщата на когото остана да живѣе. Въ свободното ми време, когато отъ ротата ме пущаха въ отпускъ, азъ често отивахъ при брата си. Тамъ се запознахъ съ това благородно семейство. Отъ тамъ вземахъ понѣкога и книги за четене.

Спомѣнахъ по-рано за тритѣ пѣсни на дѣдо Славейкова за посрещане руситѣ въ Ст.-Загора. Сега се научихъ, че той сжщо сполучилъ да избѣгне и че сега е въ Търново, а всичкитѣ му книги останали въ Ст.-Загора и изгорѣли. По